

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15.04.1998, sp. zn. 5 Tz 43/98, ECLI:CZ:NS:1998:5.TZ.43.1998.1

Číslo: 23/1999

Právní věta: II. Pokud rozhodlo představenstvo akciové společnosti jako kolektivní statutární orgán o určité otázce, která má význam pro naplnění znaků trestného činu, nevylučuje to obecně individuální trestní odpovědnost jednotlivých fyzických osob jako členů takového kolektivního orgánu, kteří se na zmíněném rozhodnutí podíleli, jestliže naplnili svým jednáním všechny znaky konkrétního trestného činu (§ 89 odst. 1 tr. zák.). Konkrétní podíl jednotlivých fyzických osob na takovém rozhodnutí kolektivního orgánu však musí být prokázán. To vyplývá z konstrukce trestní odpovědnosti, jež je založena na individuální trestní odpovědnosti fyzických osob, která vzniká naplněním znaků konkrétního trestného činu, bez ohledu na to, zda k němu popřípadě došlo v rámci činnosti právnické osoby.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.04.1998

Spisová značka: 5 Tz 43/98

Číslo rozhodnutí: 23

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Odpovědnost trestní, Představenstvo

Předpisy: 140/1961 Sb. § 3 odst. 1 140/1961 Sb. § 9

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 23

I. Pravidly hospodářského styku ve smyslu § 127 tr. zák., o trestném činu porušování závazných pravidel hospodářského styku se rozumí takové normy obsažené v obecně závazných právních předpisech, které vymezují závazné hranice (meze) hospodářské soutěže (tzv. pravidla hry). Jen v rámci těchto závazných pravidel hospodářského styku se může hospodářská soutěž rozvíjet.

Porušením závazných pravidel hospodářského styku je mimo jiné též nekalé soutěžní jednání (nekalá soutěž), které je upraveno v § 44 až § 52 obchodního zákoníku (zák. č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

II. Pokud rozhodlo představenstvo akciové společnosti jako kolektivní statutární orgán o určité otázce, která má význam pro naplnění znaků trestného činu, nevylučuje to obecně individuální trestní odpovědnost jednotlivých fyzických osob jako členů takového kolektivního orgánu, kteří se na

zmíněném rozhodnutí podíleli, jestliže naplnili svým jednáním všechny znaky konkrétního trestného činu (§ 89 odst. 1 tr. zák.). Konkrétní podíl jednotlivých fyzických osob na takovém rozhodnutí kolektivního orgánu však musí být prokázán. To vyplývá z konstrukce trestní odpovědnosti, jež je založena na individuální trestní odpovědnosti fyzických osob, která vzniká naplněním znaků konkrétního trestného činu, bez ohledu na to, zda k němu popřípadě došlo v rámci činnosti právnické osoby.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 4. 1998 sp. zn. [5 Tz 43/98](#))

K stížnosti pro porušení zákona zrušil Nejvyšší soud České republiky usnesení vyšetřovatele Policie České republiky, Okresního úřadu vyšetřování v Rychnově nad Kněžnou, ze dne 2. 9. 1997 sp. zn. ČVS: OVV-282/97 a vyšetřovateli Policie České republiky, Okresního úřadu vyšetřování v Rychnově nad Kněžnou, přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Usnesením vyšetřovatele Policie České republiky, Okresního úřadu vyšetřování v Rychnově nad Kněžnou, ze dne 2. 9. 1997 sp. zn. ČVS: OVV-282/97 bylo podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastaveno trestní stíhání obviněných Ing. J. L. a Ing. R. M. pro trestný čin porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1, 2 tr. zák., kterého se měli dopustit tím, že jako statutární orgány D. strojíren společně rozhodli o uzavření smlouvy mezi společností D. strojírny, jako poskytovatelem licence, a firmou O. se sídlem v Indii, jako nabyvatelem licence, ze dne 10. 11. 1992 o schopnosti poskytovatele a jeho ochotě dodat nabyvateli technickou dokumentaci a know how pro výrobu, montáž, užití a prodej výrobků, automatických offsetových tiskařských strojů, ač tímto měli porušit "Smlouvu o převodu práv k technické dokumentaci oboru 525" uzavřenou dne 15. 5. 1992 mezi převodcem práv A. strojírny a nabyvatelem práv D. strojírny, neboť se zavázali, že technickou dokumentaci uvedenou v této smlouvě uchovají v tajnosti před třetí osobou po dobu pěti let od vstoupení této smlouvy v platnost, a to vzhledem k tomu, že tento skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 9. 9. 1997.

Proti tomuto usnesení podala ministryně spravedlnosti v neprospěch obviněných Ing. J. L. Ing. R. M. stížnost pro porušení zákona.

V odůvodnění stížnosti pro porušení zákona namítla, že vyšetřovatel o zastavení trestního stíhání rozhodl bez náležitého zjištění skutkového stavu a bez provedení všech potřebných a dostupných důkazů, čímž porušil zákon v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 a § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř., ve vztahu k § 9 odst. 2 a § 127 odst. 1, 2 tr. zák. Ve věci byli vyslechnuti pouze obvinění, kteří uvedli, že indická firma byla dlouhodobým smluvním partnerem D. strojíren a z předchozí spolupráce měla dokumentaci na jednobarevné a dvoubarevné tiskařské stroje, a tedy podstatnou část předmětné dokumentace, a proto ji nepovažovali za třetí osobu. Obviněný Ing. J. L. se hájil i tím, že o uzavření smlouvy rozhodlo představenstvo, a nikoli obvinění, kteří byli pouze realizátory. Vyšetřovatel z těchto výpovědí vycházel, aniž je ověřil, a navíc je z hlediska trestní odpovědnosti nesprávně hodnotil. To, že rozhodovalo představenstvo, nebylo ověřeno a nebylo vzato v úvahu, že ani tato skutečnost, pokud by byla prokázána, nevyklučuje individuální trestní odpovědnost obviněných jako členů představenstva. Proto mělo být objasněno, jak k uvedenému rozhodnutí došlo, a k tomu měli být vyslechnuti členové představenstva a opatřeny listinné důkazy. K závěru o postavení indické firmy bylo třeba objasnit rozsah předchozí spolupráce obou firem. K tomu měla být vyslechnuta pracovnice K., která spolupráci zprostředkovávala, dále pracovníci A. strojíren a opatřen posudek Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Těmito důkazy měl být také zjištěn rozsah narušení zájmu

na ochraně svobodného rozvoje hospodářské soutěže, zda a komu vznikla majetková újma a zda uzavřením smlouvy byl porušen obecně závazný předpis. Jen tak bude možno učinit závěr, zda se obvinění dopustili trestného činu, pro který bylo vzneseno obvinění, případně, zda jejich jednáním nebyla naplněna skutková podstata jiného trestného činu.

V závěru podané stížnosti pro porušení zákona ministryně spravedlnosti České republiky navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř., že napadeným usnesením vyšetřovatele Policie České republiky, Okresního úřadu vyšetřování v Rychnově nad Kněžnou, ze dne 2. 9. 1997 sp. zn. ČVS: OVV-282/97 byl porušen zákon ve shora uvedených ustanoveních ve prospěch obviněných, podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil uvedené napadené usnesení vyšetřovatele Policie České republiky, Okresního úřadu vyšetřování v Rychnově nad Kněžnou, a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky podle § 267 odst. 1 tr. ř. přezkoumal na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného usnesení, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a dospěl k závěru, že zákon byl porušen ve prospěch obviněných Ing. J. L. a Ing. R. M.

Především je třeba uvést, že vyšetřovatel Policie ČR, Okresního úřadu vyšetřování v Rychnově nad Kněžnou, v napadeném usnesení svůj závěr o zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. vzhledem k tomu, že nebyla naplněna skutková podstata žádného trestného činu, odůvodnil tím, že šetřením policie se potvrdily některé skutečnosti uváděné obviněnými, a to, že o celé věci rozhodovalo skutečně celé představenstvo akciové společnosti, přičemž vyšetřovatel nemůže v trestním řízení hodnotit výklad názvu (správně pojmu) "třetí osoby", který má význam pro možnost porušení smlouvy ze dne 15. 5. 1992. Tedy v dané věci se nejedná o trestní řízení a poškozený může uplatnit vzniklou škodu v jiném příslušném řízení. Dále podle názoru vyšetřovatele je z důkazního materiálu zřejmé, že u obou obviněných nelze dovodit úmyslné jednání, a to ani ve smyslu § 4 písm. b) tr. zák., přičemž s ohledem na tehdejší přechodnou dobu, kdy docházelo ke změně hospodářství, rušení direktivního plánování, ke změně obchodních vztahů se světem a také možné nezkušenosti našich občanů, je nutné dovodit, že nebyla naplněna skutková podstata žádného trestného činu.

S těmito závěry vyšetřovatele obsaženými v napadeném usnesení nelze souhlasit, neboť vyšetřovatel rozhodl zejména v rozporu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř., které mu ukládá postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, přičemž je povinen i bez návrhu stran objasňovat stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněných. Podle § 2 odst. 6 tr. ř. je pak povinen hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Takto však v posuzované trestní věci nepostupoval, když rozhodl, jak vyplývá i z odůvodnění napadeného usnesení, pouze na základě výpovědí obviněných Ing. J. L. a Ing. R. M., aniž údaje z nich vyplývající náležitě zhodnotil, porovnal je s již opatřenými listinnými důkazy, zejména smlouvou o převodu práv k technické dokumentaci oboru 525 podepsanou ve dnech 13. a 15. 5. 1992, smlouvou o poskytnutí licence ze dne 10. 11. 1992 a zápisy z porady vedení DST, a případně je i ověřil dalšími v úvahu přicházejícími důkazy.

Podle názoru Nejvyššího soudu České republiky lze i z tohoto zatím kusého a neúplného dokazování již učinit následující zjištění, které má podstatný význam pro další postup vyšetřování:

Ze smlouvy o převodu práv k technické dokumentaci oboru 525 podepsané ve dnech 13. a 15. 5. 1992 vyplývá, že převodce A. strojírny převedly touto smlouvou podle § 16 zákona č. 92/1991 Sb. na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu ČR ze dne 8. 4. 1992 na nabyvatele D. strojírny vlastnická práva na technickou a technologickou dokumentaci a související duševní majetek, vztahující se k typům strojů, uvedených v bodu 1 této smlouvy. Z bodu 4.2 pak vyplývá, že nabyvatel práv se zavázal uchovat technickou dokumentaci uvedenou v bodu 2. této smlouvy v tajnosti před třetí osobou po

dobu 5 let od vstoupení této smlouvy v platnost. Ze smlouvy o poskytnutí licence ze dne 10. listopadu 1992 (smlouva není úplná, pokud jde o připojené dodatky) lze zjistit, že D. strojírna převedly dokumentaci k těmto strojům pod novými názvy na společnost O. Indie.

Je třeba se tedy zabývat především tím, zda takové jednání může odůvodňovat podezření z trestného činu porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1, 2 tr. zák., kterého se dopustí ten, kdo v úmyslu opatřit sobě nebo jinému ve značném rozsahu neoprávněné výhody poruší závažným způsobem pravidla hospodářského styku stanovená obecně závazným právním předpisem, pokud tím zároveň způsobí vážnou poruchu v hospodářské činnosti nebo vážnou poruchu v zásobování anebo zkrácení příjmů státu ve značném rozsahu.

Pravidly hospodářského styku se rozumí takové normy obsažené v obecně závazných právních předpisech, které vymezují závazné hranice (meze) hospodářské soutěže (tzv. pravidla hry). Jen v rámci těchto závazných pravidel hospodářského styku se může hospodářská soutěž rozvíjet.

Porušením závazných pravidel hospodářského styku je mimo jiné též nekalé soutěžní jednání - nekalá soutěž, která je upravena v § 44 až § 52 obchodního zákoníku (zák. č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Za nekalou soutěž se považuje jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Nekalá soutěž je zakázána (§ 44 odst. 1 obch. zák.). Jednou z forem nekalé soutěže je i porušování obchodního tajemství ve smyslu § 51 obch. zák. Podle § 51 písm. a) obch. zák. je takovým porušováním obchodního tajemství i jednání, jímž jednající jiné osobě neoprávněně sdělí, zpřístupní, pro sebe nebo pro jiného využije obchodní tajemství (§ 17 obch. zák.), které může být využito v soutěži, a o němž se dověděl tím, že mu tajemství bylo svěřeno nebo jinak se stalo přístupným (např. z technických předloh či technické dokumentace, návodů, výkresů, modelů, vzorů) mimo jiné i na základě jeho pracovního vztahu k soutěžiteli nebo na základě jiného vztahu k němu. Zváží-li se tato právní úprava, je třeba se zabývat tím, zda v posuzovaném případě obvinění nenaplnili svým jednáním právě tuto skutkovou podstatu nekalé soutěže a tím i trestného činu porušování závazných pravidel hospodářského styku.

Z citované smlouvy o převodu práv k technické dokumentaci oboru 525 podepsané ve dnech 13. a 15. 5. 1992 pak vyplývá, že nabyvatel práv se zavázal, že technickou dokumentaci uvedenou v bodu 2. této smlouvy uchová v tajnosti před třetí osobou po dobu 5 let od vstoupení této smlouvy v platnost. Z dosud provedených důkazů, zejména ze smlouvy o poskytnutí licence ze dne 10. 11. 1992, lze pak zjistit, že D. strojírna převedly předmětnou dokumentaci na společnost O., která je nepochybně třetí osobou podle smlouvy o převodu práv k technické dokumentaci oboru 525 podepsané ve dnech 13. a 15. 5. 1992, neboť ve smyslu této smlouvy je tzv. třetí osobou každá právnická nebo fyzická osoba (rozdílná od subjektů, jež uzavřely tuto smlouvu), kterou lze považovat za soutěžitele ve smyslu citovaných ustanovení o nekalé soutěži podle obchodního zákoníku. Pokud vyšetřovatel v napadeném usnesení konstatuje, že nemůže hodnotit, kdo je takovou třetí osobou, není tento názor správný, neboť jde o důležitou předběžnou otázku ve smyslu § 9 odst. 1 tr. ř., kterou je naopak povinen řešit, zvláště když jde o posouzení viny obviněných.

Zmíněný převod dokumentace je pak nejenom zcela zjevným porušením bodu 4.2 smlouvy o převodu práv k technické dokumentaci oboru 525 podepsané ve dnech 13. a 15. 5. 1992, ale jde o porušování obchodního tajemství ve smyslu § 51 písm. a) obch. zák. a tedy i o nekalou soutěž, která porušuje pravidla hospodářského styku ve smyslu § 127 odst. 1 tr. zák. V dalším řízení bude třeba, aby se orgány činné v přípravném řízení zabývaly tím, zda k porušení závazných pravidel hospodářského styku došlo závažným způsobem, kdy bude třeba zejména hodnotit, v jakém rozsahu došlo k narušení konkurence na trhu, ekonomickou sílu narušitele stejně jako poškozeného soutěžitele, dále i povahu věcného narušení konkurence z hlediska konkrétního zboží (služeb), časové a teritoriální hledisko apod.

S přihlédnutím k vyjádření poškozené organizace A. strojírny ze dne 16. 4. 1997 a připojených dokladů je zde pak dáno přinejmenším podezření, že ze strany obviněných došlo i k úmyslnému neoprávněnému zvýhodnění společnosti O. se sídlem v Indii ve značném rozsahu, o čemž svědčí tvrzené ztráty poškozené organizace A. strojírny, tvrzené bránění dovozu jejich strojů nejen dumpingovými cenami, ale i zabavováním strojů celními orgány apod. Tyto skutečnosti bude však nutné v dalším řízení ověřit a objektivizovat provedením všech dalších dostupných důkazů. Stejně tomu je i ohledně dalších tvrzených skutečností, které by měly naplňovat znak vážné poruchy v činnosti organizace nebo podniku ve smyslu § 127 odst. 2 tr. zák., kterým se obecně rozumí závažnější narušení chodu hospodářské jednotky.

Náležitě je však třeba se v této souvislosti zabývat i obhajobou obviněných Ing. J. L. a Ing. R. M., zejména pokud jde o vztah D. strojíren a společnosti O. Indie, a to nejen po roce 1990, ale i dříve, zejména pokud jde o vztahy navazující na smlouvy mezi touto indickou společností a Z. Brno. V tomto směru by měl být, pokud to bude ještě možné, získán originál této smlouvy a měli by být vyslechnuti i pracovníci P. Praha a také K. Praha, kteří se měli na této spolupráci podílet (v tomto směru je možno poukázat i na výsledky pátrání po těchto osobách, které si vyšetřovatel vyžádal, ale aniž by je použil, rozhodl napadeným usnesením). Dále je třeba se zabývat i povahou smlouvy ze dne 10. 11. 1992, o níž obvinění v závěrečném návrhu ve veřejném zasedání Nejvyššího soudu prostřednictvím obhájce vyslovili pochybnosti, zda se jedná o licenční smlouvu, jak je i v originále označována, a to z hlediska možnosti smlouvy nepojmenované.

Nejvyšší soud se zabýval i tím, zda je správný závěr vyšetřovatele v napadeném usnesení, že o celé věci rozhodovalo představenstvo akciové společnosti D. strojírny. V tomto směru je třeba souhlasit s odůvodněním stížnosti pro porušení zákona, že tato skutečnost nebyla v dosavadním řízení řádně ověřena, když nebyl opatřen zápis z jednání představenstva, který by tuto skutečnost dokládal, a je proto třeba všemi dostupnými důkazy i tuto skutečnost ověřit, a to nejen vyžádáním takového zápisu a všech dalších potřebných listinných důkazů, ale též svědeckým výsledkem všech členů tehdejšího představenstva, kterými byli mimo obou obviněných ještě Ing. Z. F., Ing. M. M. a Ing. B. J.

V této souvislosti je však třeba konstatovat, že i pokud by skutečně ve věci rozhodlo představenstvo akciové společnosti jako kolektivní statutární orgán, nevylučuje to obecně individuální trestní odpovědnost jednotlivých členů takového kolektivního orgánu, kteří se na zmíněném rozhodnutí podíleli. To vyplývá z konstrukce trestní odpovědnosti, jež je založena na individuální trestní odpovědnosti fyzických osob, která vzniká naplněním znaků konkrétního trestného činu, bez ohledu na to, zda k němu popřípadě došlo v rámci právnické osoby. V praxi bude přicházet v úvahu především trestní odpovědnost s přihlédnutím ke stupni nebezpečnosti činu pro společnost (§ 3 odst. 2, 4 tr. zák.) zejména u iniciátorů takového kolektivního rozhodnutí, členů kolektivního orgánu, kteří se na rozhodnutí prokazatelně podíleli (hlasovali pro ně), a poté i u realizátorů takového kolektivního rozhodnutí, kterými jsou zpravidla statutární orgán, popř. další orgány příslušné společnosti a zejména vrcholoví manažeři (nezákonné, resp. protizákonné rozhodnutí kolektivního orgánu, které dokonce naplňuje znaky trestného činu, je nemůže zavazovat). Naproti tomu trestní odpovědnost zpravidla nebude dána u tzv. pomocných realizátorů, např. podřízených pracovníků, kteří provádějí jen dílčí úkoly při zajišťování provedení takového rozhodnutí porušujícího závazná pravidla hospodářského styku, kterým není známa povaha a rozsah takového narušení. Námitky obviněných, kteří v tomto směru poukazují i na novelizované ustanovení § 90 odst. 2 tr. zák., které však na tento případ nedopadá nejen z důvodu zákazu retroaktivity, ale i proto, že se týká pouze tzv. konkrétního nebo speciálního subjektu, jež však není ustanovením § 127 tr. zák. vyžadován, nejsou proto důvodné.

Ze všech těchto důvodů je třeba uzavřít, že dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin a že jej spáchali obvinění Ing. J. L. a Ing. R. M., a proto jim vyšetřovatel důvodně sdělil obvinění. Je třeba souhlasit s obviněnými, že popis skutku není sice perfektní, ale pokud jde o

vymezení skutku po stránce skutkové i právní kvalifikaci, je dostatečný jak z hlediska individualizace skutku, tak i z hlediska obhajoby obviněných. Jestliže v popisu skutku není uvedeno přímo ustanovení obecně závazného předpisu, v kterém je spatřováno porušení pravidel hospodářského styku, nejde o takovou vadu, která by musela vést ke zrušení sdělení obvinění, když jde o součást právního posouzení věci, které z povahy věci musí být právě vyšetřováním po náležitém zjištění skutkových okolností zvažováno a precizováno. Přitom, zvažuje-li se skutkový podklad takového právního posouzení, který je rozhodující pro obhajobu obviněných, je sdělení obvinění dostatečně určité, zejména pokud jde o uzavření smlouvy o převodu práv k technické dokumentaci oboru 525 podepsané ve dnech 13. a 15. 5. 1992, která pak byla v bodě 4.2 porušena jejich rozhodnutím o uzavření licenční smlouvy ze dne 10. 11. 1992, již převedli předmětnou dokumentaci na společnost O. Indie, v čemž je právě spatřováno porušení pravidel hospodářského styku.

Obvinění bylo oběma obviněným sděleno také včas, tedy dříve, než uplynula promlčecí lhůta v trvání pěti let ve smyslu § 67 odst. 1 písm. c) tr. zák., a to s přihlédnutím k trestní sazbě stanovené v ustanovení § 127 odst. 2 tr. zák. Při zvážení důvodů uvedených Nejvyšším soudem České republiky v tomto rozsudku bylo toto podezření ze spáchání trestného činu porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1, 2 tr. zák. dosud opatřenými a provedenými důkazy v přípravném řízení natolik prohloubeno, že to odůvodňuje další pokračování trestního řízení. Pokud za tohoto stavu věci naopak vyšetřovatel Policie České republiky, Okresního úřadu vyšetřování v Rychnově nad Kněžnou, usnesením ze dne 2. 9. 1997 sp. zn. ČVS: OVV 282/97 podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. trestní stíhání obviněných zastavil, porušil zákon právě v ustanovení § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. a v řízení, které mu předcházelo, i v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř.

Pokud je pak ve stížnosti pro porušení zákona navrhováno též doplnění řízení o posudek Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, není vyloučeno takové vyjádření po shromáždění všech shora uvedených důkazů, jakož i důkazů dalších, jejichž potřeba se v průběhu doplňování ukáže, vyžádat. Nelze však v něm požadovat zjištění, zda uzavřením smlouvy o poskytnutí licence ze dne 10. 11. 1992 byl porušen obecně závazný předpis a jaký, neboť to je otázka právní a musí ji vyřešit orgány činné v trestním řízení a v konečném stadiu soud podle zásady "iura novit curia" (soud zná právo). Takové vyjádření by však mohlo přispět k posouzení rozsahu majetkové i jiné újmy vzniklé jednotlivým poškozeným subjektům, jakož i rozsahu narušení zájmu na ochraně svobodné hospodářské soutěže, pokud by bylo zjištěno v dalším řízení i porušení pravidel hospodářského styku formou nedovoleného omezování hospodářské soutěže ve smyslu zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud České republiky vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř., že usnesením vyšetřovatele Policie České republiky, Okresního úřadu vyšetřování v Rychnově nad Kněžnou, ze dne 2. 9. 1997 sp. zn. ČVS: OVV-282/97 byl porušen zákon v ustanovení § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. a v řízení, jež mu předcházelo, v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve prospěch obviněných Ing. J. L. a Ing. R. M.

Podle § 269 odst. 2 tr. ř. pak Nejvyšší soud České republiky napadené usnesení zrušil a současně zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. V této věci byly splněny podmínky ustanovení § 272 tr. ř., neboť ministryně spravedlnosti podala stížnost pro porušení zákona, ve které navrhla zrušení napadeného usnesení, do šesti měsíců od právní moci napadeného usnesení a Nejvyšší soud České republiky rozhodl o této stížnosti do tří měsíců od jejího podání.

Podle § 270 odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud České republiky přikázal vyšetřovateli Policie České republiky, Okresního úřadu vyšetřování v Rychnově nad Kněžnou, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

V neposlední řadě Nejvyšší soud České republiky dodává, že vyšetřovatel Policie České republiky, Okresního úřadu vyšetřování v Chrudimi, jemuž byla věc přikázána, je povinen se řídit ustanovením § 270 odst. 4 tr. ř., podle kterého je vázán právním názorem, který ve věci vyslovil Nejvyšší soud České republiky, a je povinen provést procesní úkony, jejichž provedení Nejvyšší soud České republiky nařídil.